

HỒI 432

Tương Kiến Thời Nan

T hùng xe khá rộng rãi, có đặt hai hàng ghế. Khấu Trọng vốn định ngồi xuống phía đối diện. Lý Tú Ninh khẽ nói: “Đến ngồi bên cạnh ta đi cho tiện nói chuyện. Người định đi đâu thế?”

Khấu Trọng cho rằng nàng không thể biết gã đang đi tìm Thượng Tú Phương, bèn thuận miệng trả lời: “Ta định đến Lục Phúc đồ quán.” Gã nghĩ thầm, từ đó chỉ cần bước qua bên kia đường là tới Thượng Lâm Uyển rồi.

Sau khi dặn thủ hạ mấy câu, Lý Tú Ninh nhẹ xoay lưng ong, vẻ mặt tươi cười nhìn Khấu Trọng: “Tú Ninh vốn tưởng ngươi tối qua khó lòng thoát nạn. Nghĩ tới ngươi ở dưới Bảo khố, mà bất cứ ai đã xuống qua hang bùn ấy đều bảo cơ hội sống sót vô cùng mong manh, người ta đang lo cho ngươi thì đột nhiên lại nghe tin ngươi đến gặp Tiệp dư.”

Khấu Trọng lười nhác ngẩng người tựa lưng vào chiếc gối mềm mại đằng sau, mỉm cười nói: “Khấu Trọng ta còn chuyện gì chưa trải qua đâu. Một cái hang bùn đó sao làm khó ta được.”

Lý Tú Ninh ngạc nhiên nói: “Trông ngươi hoàn toàn không có vẻ gì là thất vọng vì mất bảo tàng. Chà, chẳng lẽ đầu óc ngươi có cấu tạo khác người thường sao?”

Khấu Trọng nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của nàng, thấp giọng đáp: “Ta lúc này không có thời gian để mà phiền não về Bảo khố. Đa tạ Công chúa quan tâm. Tin tức kia làm sao mà nàng có được?”

Ý Khấu Trọng muốn nói tới tin Sư Phi Huyền thỉnh Ninh Đạo Kỳ ra mặt đối phó với gã.

Lý Tú Ninh cúi đầu nói: “Là do Sài Triệu nghe được ở chỗ Nhị vương huynh. Người và Từ Tử Lăng võ công tuy cao, chỉ sợ vẫn chưa là đối thủ của Ninh Đạo Kỳ.”

Khấu Trọng trầm nghĩ, giả sử là Lý Thế Dân cố ý mượn miệng Sài Triệu báo tin này cho Lý Tú Ninh, để nàng nói lại với bọn họ, nhằm ly gián quan hệ giữa Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyền thì tâm kế của y quả thực vô cùng lợi hại.

Lý Tú Ninh lại nhìn gã, đôi mắt xinh đẹp lộ thần sắc bất an, nàng nói: "Hiện tại Bảo khố đã mất rồi, phải chăng Thiếu soái sẽ thoát xuất trường đuổi hươu này?"

Khấu Trọng cười khổ: "Ta không muốn lừa dối Công chúa. Sự thật ta không còn khả năng thoát xuất. Trừ phi chết đi thì thôi, bằng không ta sẽ tận lực theo đuổi mục tiêu."

Lý Tú Ninh bình tĩnh trở lại, rõ ràng không còn nuôi hy vọng gì ở gã nữa. Nàng gật đầu, ánh mắt nhìn xa vắng: "Mỗi người một chí hướng, vậy Tú Ninh không thể cưỡng ép!"

Xe ngựa dừng lại.

Khấu Trọng cảm thấy buồn phiền trong lòng. Có thể đây là lần cuối cùng Lý Tú Ninh dùng thân phận bằng hữu nói chuyện với gã. Sau này gặp lại nhau, hai bên sẽ ở vào thế địch nhân bất lưỡng lập. Gã khẽ nói: "Công chúa trân trọng!"

Rồi mở cửa xuống xe bước đi.

oOo

Kỷ Thiến quả là khách quen của tử gia, chỉ cần phẩy tay đã lấy được một sường phòng trên lầu. Nàng chọn mấy món đồ ăn xong, tiểu nhị liền lui ra. Kỷ Thiến quả có tác phong của một giang hồ nữ nhi, hào sảng không thua gì nam nhân. Từ Tử Lăng tuy bị ép đến đây, nhưng đối với nàng không hề sinh ác cảm, bèn tự giới thiệu: "Ta tên là Ung Tần."

Kỷ Thiến nhướn miệng cười ranh mãnh: "Kỳ thật người ta đã sớm biết ngươi là Ung Tần rồi, lúc này chỉ là giả vờ không biết thôi. Phải chăng là Hồng phu nhân đã nhìn trúng ngươi rồi? Nam nhân của bà ta không dễ trêu vào đâu, cẩn thận kéo vĩnh viễn không ly khai Trường An được đó!"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Kỷ cô nương xem trọng tại hạ đến thế ư? Đưa ta tới đây không phải chỉ để bồi tiếp nàng ăn cơm uống rượu đấy chứ?"

Rượu thịt được mang đến, hai người tạm ngừng nói chuyện.

Gã tiểu nhị ra khỏi phòng. Kỷ Thiến đưa bàn tay trắng muốt đẹp như ngọc cầm lấy hồ rượu, rót đầy vào chén gã rồi duyên dáng cười: "Thứ ta xem trọng chính là đồ thuật của ngươi. Có thể dạy ta không? Ta sẽ biếu ngươi trăm lượng hoàng kim để báo đáp việc truyền

nghề và bảo đảm cho người an toàn rời khỏi Trường An. Không phải ta bịa chuyện để dọa dẫm đâu, Dương Văn Can đã hạ truy sát lệnh, muốn đưa người vào tử địa đó."

Từ Tử Lăng thầm nghĩ việc này rất hợp lý. Dương Văn Can đã mời được Hương Ngọc Sơn thực hiện âm mưu. Xong việc, với tư cách là kẻ vô can, lại nhờ quan hệ với Lý Kiến Thành, y không chỉ bảo toàn được thực lực, mà còn sẽ thừa cơ khuyếch trương lực lượng để sau khi khống chế hoàn toàn tình thế sẽ tiêu diệt luôn Lý Kiến Thành. Trong tình huống như vậy, Dương Văn Can đương nhiên phải sát nhân diệt khẩu, tránh việc Lý Kiến Thành khai thác nội tình từ Từ Tử Lăng. Một khi Lý Uyên và Lý Thế Dân hoàn toàn không nắm trước được sự việc, nếu người Đột Quyết xác thực quyết hỗ trợ thì Dương Văn Can quả thật có cơ hội thành công. Từ Tử Lăng khẽ cười hỏi: "Nếu như thế, cô nương tại sao lại muốn hòa mình vào vũng nước đục này? Nàng không sợ Dương Văn Can ư?"

Kỷ Thiên có phần ngạc nhiên liếc nhìn gã, không đáp mà hỏi ngược lại: "Ta biết người có công phu Lưỡng Hạ Tử, nhưng Kinh Triệu liên minh là đại bang lớn nhất Quan Trung, nếu người cho rằng tự mình có thể vượt qua hiểm họa này thì hoặc là người không tự biết mình, hoặc là người cho rằng Kỷ Thiên ta hư ngôn dọa người. Vậy rốt cuộc là lý do nào?"

Từ Tử Lăng bật cười khanh khách: "Cả hai lý do đều đúng. Cô nương trước tiên hãy trả lời ta một vấn đề, tại sao nàng lại không tiếc hoàng kim để học thủ thuật lừa đảo của ta chứ?"

Kỷ Thiên nói: "Việc này không cần người lý tới! Chà, xem ra người là kẻ hồ đồ chẳng khôn ngoan chút nào. Thôi thế này, chuyện người sống hay chết ta không quan nữa. Người có hứng thú kiếm một trăm lượng hoàng kim không?"

Từ Tử Lăng vui vẻ trả lời: "Nếu ta muốn kiếm thì có thể đến Minh Đường Oa hoặc Lục Phúc đồ quán làm một trận. Chẳng hay cô nương có nghĩ thế không?"

Kỷ Thiên bưng bưng nổi giận: "Nói thế nào người cũng không hiểu. Chỉ cần người bước vào bất kỳ đồ trường nào là người của Kinh Triệu liên minh sẽ tức thì ra tay, chắc chắn tiểu mệnh khó giữ. Người ta cứu người mà người không cảm kích ư?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Nàng đã cứu ta khi nào?"

Kỷ Thiên bực bội nói: "Người phải chẳng là thứ đầu đá? Ai đã lôi người từ Quỷ môn quan, tức là cửa vào đồ trường đó, đến đây? Lại còn cho ăn cho uống nữa. Được rồi, năm trăm lượng hoàng kim, một lời là xong. Đừng có kèo nèo vắn vẹo như mấy mụ bà nương nữa. Cùng lắm thì người ta bồi tiếp người một đêm là quá rồi."

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng mặt mũi đỏ bừng, may mà có mặt nạ che đi, còn tai thì khuất dưới tóc giả. Gã chưa từng gặp nữ tử nào ăn nói phóng túng và lì lợm như Kỷ Thiển. Trông nàng kiều diễm tao nhã là thế, không một ai dám nghĩ có thể nói lời thô tục hoặc tệ hơn nữa là những chuyện phóng đảng với nàng.

Nhớ lại cảnh các công tử quyền thế theo đuổi Kỷ Thiển trong buổi dạ yến tất niên tại Hoàng cung bất giác Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên. Một danh kỹ nổi tiếng như nàng sao lại muốn hiến hoàng kim và thân xác để học đồ thuật? Chắc chắn không phải vì tiền tài hoặc đơn giản là muốn thưởng thức kỹ thuật đó.

Kỷ Thiển thấy gã ngây người nhìn mình liền bật cười, liếc nhìn gã bằng ánh mắt thiên kiều bách mị, làn thu ba lưu chuyển, hơi thở phảng phất như lan như xạ, ôn nhu nói: “Đừng nghĩ Kỷ Thiển ta là người tùy tiện. Không biết bao nhiêu nam nhân ở Trường An muốn được kề cận ta, ta đều khước từ, bất kể họ cao sang thế nào. Người không biết là mình may mắn đến thế nào đâu!”

Từ Tử Lăng thoáng nghĩ tới điều gì đó, chợt hạ giọng: “Nếu cô nương cho tại hạ biết nguyên nhân chân chính vì sao lại cứ một mực muốn học bằng được nghề vật ấy, nói không chừng, chẳng cần cô nương đền đáp gì tại hạ cũng có thể dốc túi truyền thụ đồ kỹ của tề phái.”

Kỷ Thiển định thần nhìn hắn hồi lâu rồi đột nhiên cười phá lên, vừa thở vừa nói trông vô cùng quyến rũ: “Ôi! Không tưởng nổi Kỷ Thiển ta vừa qua năm mới đã xui xẻo đến thế này, gặp ngay một nam nhân không có một chút khí phách nam tử nào như ngươi.”

Tiếp đó nàng ghì tiếng cười lại rồi nghiêm giọng nói: “Ngươi tưởng dò xét được công việc của bốn cô nương ư? Ngươi cho rằng Kỷ Thiển ta ngày đầu tiên bước chân vào giang hồ ư? Tốt nhất lập tức xa chạy cao bay khỏi Trường An đi, bằng không đừng mong bản cô nương sẽ thu xác cho ngươi.”

Nói xong giận dữ phất tay áo rời phòng, sập cửa đánh rầm.

Tuy bị mắng chửi một trận, nhưng qua lời nói, Từ Tử Lăng xác định nàng là người tâm địa thiện lương, bởi vậy vẫn không quên khuyên gã ly khai Trường An.

Gã phì cười giơ đũa tấn công bàn rượu thịt vẫn còn đầy nguyên. Bao tử đang trống rỗng, tuyệt không thể lãng phí.

Cửa phòng đột nhiên lại mở rộng.

Một làn gió thơm ủa vào, Kỷ Thiến đã quay lại, ngồi xuống đối diện với gã, ngạc nhiên nói: “Người đúng là người rất không đơn giản, biết rõ đại họa lâm đầu mà vẫn ung dung nhàn nhã ngồi đây ăn uống thoải mái!”

Từ Tử Lăng nâng cao chén hương về phía nàng mỉm cười: “Cái đó gọi là hôm nay có rượu thì hôm nay cứ say sưa. Mượn rượu của cô nương kính cô nương một chung!”

Kỷ Thiến để gã uống xong hớp rượu, đặt ly xuống, mới khẽ nhú mày nói: “Dưới lầu có bốn tên thủ hạ Kinh Triệu liên minh đang ngồi chung một bàn. Bọn chúng đều là cao thủ hữu danh trong liên minh cả. Dù người muốn ngày mai ầu lo đến thì để ngày mai tính cũng không xong đâu.”

Từ Tử Lăng cầm một chiếc màn thầu nhét vào miệng căng phồng cả má, thản nhiên vui vẻ nói: “Vì sao cô nương lại quay lại? Đắc tội với Kinh Triệu liên minh không có gì hay cho cô nương đâu.”

Kỷ Thiến than: “Có lẽ vì tiếc cho tài của người. Người là con bạc cao minh nhất mà người ta từng gặp tại đồ trường, thủ pháp tuyệt không lưu lại nửa điểm dấu vết. Thôi đủ rồi, ta hỏi lần cuối cùng, người có muốn tài sắc kiếm thu không?”

oOo

Khấu Trọng đã tới Thượng Lâm Uyển. Báo danh xong, mấy đại hán giữ cửa nhận ra gã chính là Mạc thần y nổi tiếng, người đang rất được hâm mộ và trọng vọng, bất giác tỏ ra vô cùng khách khí.

Một trong số đó đưa gã đến hương cư tạm thời của Thượng Tú Phương, mau miệng thổ lộ: “Khả Đạt Chí đại gia mới cầu kiến tiểu thư, hiện vẫn ở trên lầu chưa về. Xin Mạc gia chờ cho một chút!”

Khấu Trọng than thầm, ở đâu có mỹ nữ, là ở đó có bóng dáng Khả Đạt Chí. Tuy nhiên, không thể không thừa nhận Khả Đạt Chí có thứ mị lực khiến cho phụ nữ phải điên đảo. Đến biệt viện của Thượng Tú Phương, hán tử dẫn đường giao gã cho một tùy nữ tiếp đãi. Khấu Trọng ngồi trong sương phòng đợi gần nửa thời thần mà vẫn chưa được mỹ nhân triệu kiến. Không nhẫn nại được, gã đứng lên định bỏ về thì nàng tùy nữ vội giữ lại, năn nỉ với vẻ lo lắng: “Thỉnh Mạc tiên sinh đợi thêm một chút, để tiểu tỳ thông báo lần nữa.”

Thấy dáng điệu khiếp hãi của tiểu tỳ, lòng Khấu Trọng cũng hơi bất nhẫn bèn cố nén nổi phiền muộn, tiếp tục ngồi đợi.

Không phải vì bị đối xử lạnh nhạt mà gã giận dỗi bỏ đi. Chẳng qua thời gian không có nhiều, mà gã lại còn muốn đi gặp Thanh Thanh, nữ tử có mối quan hệ vi diệu với gã, để xem tại sao nàng mấy lần cho người đến tìm!

Lại thêm một khắc nữa trôi qua, Thượng Tú Phương vẫn không thấy xuất hiện. Khấu Trọng không nhẫn nại thêm được nữa, bèn bảo nữ tỳ: "Lần sau ta lại đến vậy!"

Tỳ nữ cuống cuống nói: "Tiểu thư phân phó, vô luận thế nào cũng phải lưu tiền sinh lại. Tiểu thư..."

Khấu Trọng mỉm cười: "Ta có việc nhất định phải đi, không liên can tới ngươi. Chỉ cần ngươi cứ đúng sự thực mà nói, tiểu thư sẽ không trách ngươi đâu." Dứt lời, ung dung đi ra.

oOo

Từ Tử Lăng ăn như rồng cuốn, đến khi ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt Kỷ Thiến vẫn đang chăm chăm nhìn mình, gã ung dung mỉm cười: "Tự nhiên đại họa lâm đầu, làm sao có thể an nhàn tài sắc kiếm thu chứ? Đợi ta qua được cửa ải dưới lầu rồi hãy nói tiếp!"

Kỷ Thiến giậm chân bực tức: "Không khéo bị ngươi làm cho tức mà chết quá. Hiện tại chỉ có ta giúp được ngươi thôi. Vẫn không hiểu ư?"

Từ Tử Lăng thắc mắc: "Cô nương dựa vào cái gì mà giúp được ta?"

Kỷ Thiến uốn ngực kiêu ngạo đáp: "Tại Trường An, ai ai cũng nể mặt Kỷ Thiến ta ba phần. Chỉ cần có ta bên cạnh, còn kẻ nào dám động đến ngươi."

Bình thường ra thì Từ Tử Lăng cũng tin rằng Kỷ Thiến không hề hư ngôn. Chỉ bằng thân phận của người có thể biểu diễn ca vũ tại cung đình cũng đủ để không ai dám đắc tội với nàng. Nhưng hiện tại là thời điểm phi thường, chỉ sợ Kỷ Thiến chẳng thể nào áp chế được người của Kinh Triệu liên minh.

Từ Tử Lăng bình thản: "Nếu là như thế, chúng ta cứ thử cùng nhau rời khỏi chốn này xem. Giả như người của Kinh Triệu liên minh đúng là vì có cô nương nên không ra tay với ta thì ta sẽ truyền nghề cho cô. Còn nếu tình huống xảy ra ngược lại, cô nương hãy quên tâm

nguyện của mình đi, mà cũng nên tự thủ bàng quan, đừng lý gì tới việc giữa ta và Kinh Triệu liên minh."

Kỉ Thiển giận muốn ghen thối: "Nói đến vậy mà ngươi vẫn không tin người của Kinh Triệu liên minh định giết ngươi. Đi nào! Nam tử hán đại trượng phu, đừng nói lời mà không giữ lời đấy!"

oOo

Khấu Trọng tới Phong Nhã Các, lập tức được mời vào hương cư của Thanh Thanh.

Nhìn thấy gã, Thanh Thanh thở phào một hơi thốt lên: "Cuối cùng ngươi cũng đến!"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Vì sao phu nhân muốn gặp tiểu nhân gấp gấp như vậy? Không phải là chúng đau đầu phát tác chứ? Hay có nguyên nhân gì khác chăng?"

Thanh Thanh trước tiên lệnh cho những người khác lui hết ra ngoài, mang một hộp gấm để lên bàn rồi mỉm cười mở ra, bên trong là một cuộn giấy trắng đầy chữ. Nàng dịu dàng nói: "Đây là hoàng bản cáo thị trọng thưởng hoàng kim dán tại đầu đường. Ta sai người lấy về, tiên sinh tự mở ra xem đi!"

Khấu Trọng thở dài: "Không cần nhìn ta cũng biết là ai mà đáng tiền như vậy. Phu nhân thực lợi hại. Nàng bắt đầu sinh nghi từ lúc nào?"

Thanh Thanh đưa ngọc thủ nắm nhẹ lấy tay gã, tay kia cầm theo chiếc hộp gấm, kéo gã vào trong khuê phòng. Nàng ngồi xuống một góc trường kỷ, vui vẻ nói: "Lần đầu tiên gặp ngươi, ta đã cảm thấy ánh mắt quen quen. Kỳ quái nhất là ngươi biết rõ quá khứ của ta như lòng bàn tay, nói lời nào trúng lời đó. Ta vốn không bao giờ nghĩ sẽ gặp lại các ngươi. May mà Tề vương cho ta biết các ngươi đã tiềm nhập Trường An, chỉ là không có cách nào tìm được các ngươi. Hợp các sự kiện lại, ta liền sinh nghi. Sau đó, qua Tề vương ta biết các ngươi có thuật dịch dung. Đến dạ yến tất niên trong Hoàng cung, ngươi và Từ Tử Lăng lại cùng đứng một chỗ. Tuy hai người đã cao lớn hơn, lại có thần khí hơn, nhưng ta chỉ nhìn các người một cái là nhận ra ngay."

Khấu Trọng nhìn thẳng vào mắt nàng, trong lòng tràn ngập một cảm giác êm đềm thanh thản. Đó quyết không phải tư tình nam nữ, mà tựa như cảm giác lúc được gặp Tố Tố ngày trước. Gã bèn từ từ gỡ mặt nạ xuống.

Hai mắt Thanh Thanh chột đỏ hoe, cúi đầu khe khẽ nói: "Các người thực sự không trách ta lấy oán báo ân sao?"

Khấu Trọng trầm nghĩ, hần và Từ Tử Lăng sớm đã quên nàng rồi, còn nói chi đến chuyện ân oán. Nhưng đương nhiên không thể nói ra điều đó, bèn mỉm cười đáp: "Chỉ là Thanh tử không thể quên được phải không? Chúng ta thật tình không hề trách Thanh tử."

Thanh Thanh như được phục hồi sinh khí, vẻ diễm lệ bừng sáng, vui vẻ nói: "Khi ta xem cáo thị, biết ngay các người chính là Thiếu soái Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ. Ta và Hỷ Nhi vui mừng đến nỗi không sao ngủ được, lại không dám nói với ai, chỉ biết thầm lo cho các người."

Khấu Trọng thắc mắc: "Tử có hay xem hoàng băng trong thành nội không?"

Thanh Thanh chắc lưỡi, duyên dáng cười đáp: "Chưa từng xem bao giờ. Chỉ là khi nghe Tề vương nói đến Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, người ta lập tức có cảm giác đó là các người. Năm ấy, hai người dù vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng ta và Hỷ Nhi đều hiểu các người không phải là loại chịu sống trong ao tù, chỉ không tưởng tượng nổi các người có thể trở thành bậc đại anh hùng nhà nhà đều biết tiếng như thế này. Tử Lăng sao rồi?"

Khấu Trọng nói: "Hần khỏe lắm. Ta cũng có nói với hắn về chuyện gặp tử và Hỷ Nhi. À này, nhân tiện hỏi tử một chuyện, có phải Hỷ Nhi đã chấp nhận tên tiểu tử Khả Đạt Chí đó rồi không?"

Thần sắc Thanh Thanh chột ảm đạm: "Chúng ta là những nữ tử bán tiếng cười để sống, làm sao có tư cách để chấp nhận ai chứ? Khả Đạt Chí là hồng nhân bên cạnh Thái tử, dù trong lòng không muốn cũng chẳng dám đắc tội với hắn."

Khấu Trọng thừa cơ hỏi tiếp: "Có phải Hỷ Nhi không muốn quen biết một gã hậu sinh tiểu tử tên là Tra Kiệt không?"

Thanh Thanh ngạc nhiên: "Người sao lại biết chuyện này?"

Khấu Trọng cười nói: "Tra Kiệt chính là huynh đệ của ta. Tên tiểu tử đó không tệ đâu."

Thanh Thanh khôi phục bản sắc một thanh lâu nữ tử, che miệng cười khúc khích, đến sát bên Khấu Trọng, thủ thủ vào tai gã: "Thiếu soái định làm ông mai đấy ư? Nhưng mà Hỷ Nhi vị tất đã nguyện ý. Nó cũng giống như ta thời xưa, rất dễ sinh tình với nam nhân anh tuấn, lại hay nhẹ dạ tin người. Nói biết bao nhiêu lần mà vẫn không thay đổi. Nó đối với Tra

Kiệt chắc hẳn có hảo cảm! Tuy nhiên, gần đây hễ mở miệng là nhắc Khả Đạt Chí. Ta khuyên mãi không nghe, đành để nó từ chối.”

Trong tình hình hiện tại, Tra Kiệt cũng không có thời gian để nghĩ đến chuyện tư tình nhi nữ nữa nên Khấu Trọng bèn chuyển qua chuyện khác: “Hiện giờ Thanh tử đã là bà chủ thanh lâu trứ danh nhất, kết giao toàn với những người quyền quý, ta và Tiểu Lăng thật vô cùng vui mừng. Một vài ngày nữa chúng ta sẽ ly khai Trường An, nếu có cơ hội sẽ quay lại thăm tử tử.”

Thanh Thanh nói: “Tử tử hiểu hoàn cảnh của hai người. Ta thật sự vinh dự vì các người. Tề vương là người tự cao tự đại là thế mà khi đề cập đến cũng không thể không thừa nhận các người là những đối thủ khó đối phó nhất. Ôi, các người chuẩn bị bao giờ ly khai?”

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng tín nhiệm nàng, tựa như tín nhiệm Tổ Tổ vậy, bèn thành thật trả lời: “Sớm là đêm nay, muộn là sáng mai. Tùy theo tình hình phát triển ra sao sẽ quyết định.”

Thanh Thanh lộ vẻ thất vọng: “Vậy là ta và Hỷ Nhi chẳng có lúc nào được thị hầu các người nữa.”

Khấu Trọng hừ khê một tiếng, vội nói: “Chúng ta là tình tử đệ, không phải tầm thường. Có sao lại phải thị hầu?”

Thanh Thanh thoáng kinh ngạc, đoạn hoan hỉ nói: “Thanh Thanh hôm nay đã biết thế nào là anh hùng hào kiệt chân chính. Những nam nhân khác, vô luận miệng nói lời hoa mỹ đến đâu thì xét cho cùng đều thêm muốn thân thể chúng ta. Hỷ Nhi vì không hay nên đã ra ngoài mất rồi. Chắc nó sẽ thất vọng lắm khi biết đã bỏ lỡ cơ hội được gặp người.”

Khấu Trọng đeo mặt nạ vào, đứng dậy nói: “Hôm nay chia tay, không biết bao giờ mới gặp lại. Thanh tử hãy hết sức bảo trọng!”

Thanh Thanh bất ngờ phát tay áo đứng bật dậy: “Còn một chuyện quên chưa cho người biết. Tề vương rời kinh đi săn ở Chung Nam sơn chỉ là hỏa mù thôi. Sự thật, sau khi rời thành, hắn đã lẳng lặng quay lại, chắc muốn âm thầm mưu hại các người.”

Khấu Trọng thầm cho rằng như thế mới là hợp lý, vui vẻ chia tay Thanh Thanh. Gã rời khỏi Phong Nhã Các, toàn thân nhẹ nhõm sáng khoái, đấu chí bùng bùng dâng trào.

- o O o -